

גאולה ועמם חיקרים -

אנסה היום לפיכך את פרשת הקונגרס'ער חומה. הפעם

אספר לכם על ה"לא-ציונים" המשתתפים בסוכנות המורחבת.

בקונגרס ח"י בציריך (1929) חוקמה ה"סוכנות חסור-

חבת" אשר ויצמן עמל ביסודה כמה שנים ומצא החנגדות חזקה מצד החנועה הציונית. רעיון הסוכנות היה למשוך לבנין א"י את היהודים שאינם ציונים ולתת להם חצי במסדות הסנהלטים חצי במועצה הסוכנות, חצי בועד הסנהל וחצי בהנהלת הסוכנות. המו"ס החנהל בין ויצמן ובין מרשל, עורך דין מפורסם בניו-יורק שהיה בעל השפעה רבה באמ-ריקא. האסינו אז שהרחבת הסוכנות על ידי משיכת לא-ציונים הנדיל באופן ניכר את האמצעים לבנין הארץ. ביסוד הסוכנות השתתפו כל גדולי ישראל: סיר הרברט פמיואל, לורד מלטסס (חוקן שטת), אוסקר וטרמן (בנקיר גדול בגרמניה, מת), ליאון בלום (מנהיג המוציאליסטים בצרפת), לואי מרשל, אוסקר גרוזנברג ועוד.

החקוקה שסמו בסוכנות לא נתקיימו. לאחר

הקונגרס בציריך פרצו מאורעות אב שהמחירו רבים מחלא-ציונים. כעבור זמן מה מה לואי מרשל, ראש ה"לא ציונים". האמצעים המקווים לא באו. בקונגרס ח"י כבר באו לא ציונים מעטים למועצה הסוכנות, ולקונגרס ח"י - עוד פחות. במקום חצי ניהן בקונגרס ח"י ללא ציונים רק ארבעה מקומות בהנהלה. במסך שתי שנים אלה עלתה קרן ארץ ישראל. ההנהלה הציונית פעלה רברים חשובים, וה"לא ציונים" שלא היה מקודם איכפת להם שאין להם חצי בהנהלה - נתקורר האבונם, והתחילו לדרוש את החצי הסלא המגיע להם לפי החוקה של הסוכנות. לפני כחצי שנה היה וורבורג (ראש ה"לא ציונים" אחרי מות מרשל) בארץ והסתחף בישיבת ההנהלה. אמרתי לו באותה ישיבה שבמידת שאני מכיר את חלך רוח החנועה הציונית בעולם אין להעלות על הדעת שהקונגרס חבא ימסור ללא-ציונים את החצי בהנהלה. לפי החוקה אמנם מגיע להם - אבל החוקה לא נתקיימה אף פעם, כי אותם חגופים וחארגונים בעם חיוזרי שלחם ניהנה זכות זו לא נכנסו לסוכנות, ורק ה"לא-ציונים" מעטים נשארו בסוכנות ואין להם זכות לחצי זה. מלבד זאת לא סלאו גם המעטים תאלה את חובתם, אין זכות בלי חובות.

וחלקם של "לא ציונים" בבנין הארץ הוא קטן.

כשתייתי לפני הקונגרס בניו-יורק נפגשתי שוב כמח

פעמים עם וורבורג ואנשיו בשאלה זו. "לא ציונים", וביחוד ד"ר

קרפף שנבחר עכשיו להנהלה, עמדו בכל חוקף על החצי (פיפטי - פיפטי),

ואם לא - אייסו בעזיבת הסוכנות ופירוקה. ושוב חודעתי ברורות

שאינן להעלות על הדעה החזרת הפיפטי-פיפטי בקונגרס זה. אנו רוצים

לקיים את ה"סטטוס-קוו" (המצב הקיים) שנוצר בקונגרס האחרון, דהיינו

- 3 חברים בהנהלה ללא ציונים. אין בדעתנו לשנות את החוקה - כי

אם נחיל בשנויים וודאי שלא נגיע לידי הסכם, כי נחברר במשך חוסן

שהחוקה ביסודת גרועה בהכלית - אולם נסכים לספרע לספסר אישים אשר

יבחרו להנהלה, גם ציונים וגם לא ציונים, ולא נגע בחוקה ולא נעורר

שאלה פיפטי-פיפטי. וורבורג הסכים לרעיון זה - אולם אנשיו לא

היו מרוצים.

כששכתי סניו-יורק היחתי לי גם בלונדון שיחתי כזו

עם הלא-ציונים, וגמרנו להפגש בלוצרן לפני הקונגרס לנסות להגיע

לידי הסכם.

ב-15, 16, 17 באבגוסט היו לנו הישיבות עם הלא

ציונים בלוצרן. מצדנו השתתפו: ברודצקי, לוקר ואנכי. מצד הלא

ציונים: הכסטר, סנסור, לסקר (בלונדון), ד"ר קרפ, פיסון (גרמני

ספרים), וולדמן (ניו-יורק, מאנשי וורבורג). לפני ישיבות אלו

היחתי ישיבת הנהלה הציונית שבה החלטנו לעמוד בכל חוקף על ה"סטטוס

קוו".

את חויבות הישיבה הסטוטוט פחת לסקי - עורך דין

בלונדון, יושב ראש בועד הקהלות היהודיות באנגליה, איש אמביציות

(שואף כבוד), אותב לדבר חרבת - ולא חכם ביותר. הוא "סיוחס" -

יש לו את ספורטס, חרולד לסקי, פרופסור לכלכלה ולחזרת הסדינה

בלונדון, מחבר ספרים חשובים ועחונאי מכריק, אחד סגדולי המחשבת

בהנועת הפועלים הבריטית. אולם נוויל לסקי (הלא ציוני) נעלב

כסובן ססדברים עליו כך כעל אחיו של חרולד לסקי.

לסקי זה הציע בפתיחת הישיבה שלוש הצעות בשלוש

ברירות:

בירושלים 3 ציונים + 3 לא ציונים, בלונדון 2

(א

ציונים.

- (ב) ציונים ולא ציונים במספר שוות.
(ג) ציונים ולא ציונים במספר שוות, אבל רק אחרים סתם

יש להם תיקים,

ברורצקי מודיע שהצעת א' לא תהבן, כי קונגרס זה לא יקסין אלא ירחיב את התנהלותו, למען חכמים מפלגות האופוזיציה. ואי אפשר להסתפק בהמשח ציונים בהתנהלות. כאשר להצעת ב' – יש תהנג-דוח גדולת בהנועת הציונים לפיפטי-פיפטי. מה שקווינו בציריך (בשעת יסוד הסוכנות) לא נתקיים. אין אנו רוצים לשנות החוקה, אבל נסכים רק לשלש לא ציונים בהתנהלות. את מספר הציונים יקבע הקונגרס.

אני מודעהי שברורצקי מביע דעה כל הציונים חרוצים כהמשח הסוכנות המורחבת. הצעות לפק אינן בגדר של וויכוח. שום ציוני לא יסבול עכשיו פיפטי פיפטי. אילו היו בקונגרס זה מציעים את חוקה ציריך – תיחת נרחיב ברוב עצום ומכריע, ואיני יודע אם תיחת מוצאת אף תוסף אחר. בציריך התכוונו לא לצרף אישים חשובים אחרים, אלא למצוא דרך לשמח את כל העם היתורי בבנין סחיר של תארץ. התסחררות הציונים תיחת בנויה על איריאולוגיה מסוימת ועל חברות אישיות. בחקמת הסוכנות המורחבת התכוונו לארגן את העם לשם בנין תארץ לא על יסוד איריאולוגיה, כי אם על יסוד של מסעל, ולא על חברות אישיות כי אם על חברות של גופים וארגונים (קחלות, תסחר-ריות ארציות ובין-ארציות וכדומה). תדבר לא יצא למועל, ורק י יחידים נשארנו בסוכנות המורחבת מ"חלא ציונים". אין אנו רוצים לתרחיקם – אבל אין הם יכולים לתבוע לעצמם זכויות רחבות של פיפטי-פיפטי. נקיים את תסצב הקיים. ציונים (כאשר יקבע הקונגרס) + ש לא ציונים. למען הקל על חלא ציונים אני מסכים שלא נחלים על פורמולת +3, אלא נדון על אפשים שיכנסו לתנהלות (בירענו בלבנו טיחיו ש לא ציונים). נניח ש מקומות לסורחי ולקבוצת ב' – כי אין אנו יודעים את מי הם רוצים לבחור, ונברר לעת עתה את הקנהידמים של חלא ציונים, תפועלים וקבוצת אלף.

תכסטר טען שפיפטי-פיפטי נחוץ למען לא יוכל שום צר לתסיל דעתו על תצר תשני. וורבורג מלגרף לו טאינו רוצה לתשאר

במיעוט, בדיוק כמו שהציונים אינם רוצים להיות במיעוט במועצה הסמו-
קת. ידוע שגם חלא ציונים אינם אוהבים את המועצה הסמוקת, אך אם
חיא בכל זאת חוקם נצטרך להסתחף, זוהי גם דעה ברנדיס ופרנקפורטר.
— ואם לא יתיו פיפסי-פיפסי מוסב שכל הסוכנות תחיה בירי הציונים.
קרה תציע שחברי ההנהלה צריכים להיות חששים בתצב-
עתם, ולא קשורים בהחלטת הקונגרס.

שאלתיו — אם ההלטות מועצת הסוכנות מחייבות את

ההנהלה. ענה בחיוב.

אמרתי לו שהציונים קשורים בהחלטות הקונגרס, ולא
רק הציונים, אלא גם חלא-ציונים. אם כי באופן פורמלי אין לחם
שום קשר לקונגרס הציוני, ורק למועצת הסוכנות, כי אין להעלות על
הדעת שמועצת הסוכנות, המתאספת מיר אחרי הקונגרס, תקבל באיזו
שאלה חשובה שהיא החלטת השונה מהחלטת הקונגרס. ואם כי באופן
פורמלי חשית המועצה של הסוכנות להחליט או לא להחליט — למעשה
חיא מוכרחה להחליט מה שהחליט הקונגרס — כי אם באיזו שאלה חשובה
יתיו חילוקי דעות בין הציונים ובין חלא-ציונים, סן תהכרח שיקום
רצון הציונים, אחרת תהסר הסוכנות תסורבה. — ולכן אין לחשוש
סחלא ציונים הקשורים בהחלטות המועצה והציונים הקשורים בהחלטות
הקונגרס יצטרבו להתנגד זה לזה, כי למעשה החלטות הקונגרס
והחלטות המועצה הן זהות.

קרף שמע דברים אלה בתסחון ובתסרסרות (אסחית
או סרומחז). הוא סבר כל חוסן שמועצת הסוכנות חיא חשית להחליט
מה שחיא רוצה, ועכשיו סספרים לו שהמועצה רק מציינת את החלטות
הקונגרס הציוני.

אמרנו לו — להלכה פורמלית — חצדק אהו, למעשה —

לא.

בישיבת חסנית שנתקיימה לסתרם חביאו חלא ציונים

שלוש הצעות:

- (א) חברי ההנהלה חלא ציונים יוכלו לדרוש מההנהלה
קריאת חווער הסנהל של הסוכנות — בסקרה שבתנהלת יתיו חילוקי
דעות בטאלת חיונית. עד החלטת חווער הסנהל תעכב ההנהלה את פעולתם
בטאלת חסנוית במחלוקת.
- (ב) לסדר חסכם לא רק על אישים אלא גם על חיקים.

בסוכנות.

אני אמרתי שמעייפים אי' וג' מכוונים לשנוי חוקת הסוכנות. אם נגש לשנויים לא נוכל להתחמק רק בשמי שנויים אלה – אלא נצטרך לשנות החוקת ביסודה, ומכיון שודאי לא יחיה או חסכם בין הציונים ולא-ציונים – מוטב לבלי לנגוע בחוקת. אי אפשר להסכים להצעת או גם לגומת. יש מקרים שקוראם את חוקת האדמיניסטרטיבי (הכנה), כמו שיש מקרים את חוקת המועל הציוני, גם ישיבת שלא סן חמנין, כשיש איוו שאלה חשובות. אולם אין לחת למיעוט זכות לעכב פעולה, כי יש שעורים ומסכנ. ואשר למעיק ג' – אנו מחנדים לתקחת הסתדרות של „לא-ציונים“ – אשר תהיה בתסדרות הציונית. הציונות עצמה חובלת עכשיו לכבוש את כל העם. יש לדבר רק על משיבת גומים וארגונים – אבל גם אלה לא רק במתן זכויות, אלא בחטלת חובות. קרפ ענתו – אם אחם אוסרים עלינו לארגון את חלא ציונים, מדוע אחם מחאוננים שאין אנו עושים כלום? לוקר מסביר – שאנו מחנדים לא לכל ארגון, אלא לארגון סתרת. אי אפשר לארגון אנשים על יסוד „לא“. צריך לארגון על יסוד חיובי. חלא ציונים יכולים למשוך הקהלות. קרפ אומר שהשאלה העיקרית היא ארגון החסיבה ת, לא ציונית“. בלי ארגון אין לחם מת לעשות. ד"ר ויצמן אמר לו שהסוכנות הסורחת היא כשלון גמור, הוא ענת לו יצמן שהציונים אשמים. אי אפשר לארגון החסיבה חלא-ציונית על פי תקווים שקבע ב.ג. מוטב לפרק את הסוכנות.

מומן זה של קרפ שחזר מומן לזמן על פירוק הסוכנות חרגיו את כולנו, גם את חלא-ציונים. למקר להפתעתי חרכת נאם אז נאום יפה, מכובד ונבון, הוא חודם שהוקת הסוכנות מנוסחת באופן גרוע ומלאה קושיות ברמון. מענות ב.ג. ברובן צורקות. נכון שאין מארגשים על יסוד שלילי. במקום „לא ציונים“ מוטב היה לחגיד „חובבי ציון“. תחבדל בין ציונים ולא-ציונים הוא א) שהאחרונים עומדים מחוץ לרוב המפלגתי בציונות, ב) שיש לחם חמישם אחרת על מחיים חיתו – דיים מחוץ לאר"י. חלא ציונים רוצים לעבוד יחד עם הציונים כחברים, לא מוב להפיר חוקת, אבל הוא נכון להכיר בעובדות, ובשנים אלה הוא

נכון לחתום בפחות מחצי בהנהלת.

אולם הנהח זו אינה צריכה לפגוע בזכויות חלא ציונים.

אם אנו מיעוט בהנהלת - דרושים לנו ערובות להגנה המיעוט. הערובות
הנ"א) אפשרותנו להתפטר, ב) דיון במוסד עליון. הדבר הראשון - הת-
פטרות - הוא צעד אחראי וקשה, בשים לב למצבנו בקרב האומות. נשאר
רק ב'. הוא מבין שאם הקונגרס מחליט בשאלת חיונית אין מועצת
יכולת להחליט אחרת. אולם יש שהמסיבות מסתנות ויש צורך שאפשר
יהיה מבלי להתפטר להביא שאלה לדיון לפני מוסד עליון.

לע"ע אנו רוצים לא בשיוון מספרי אלא בשיוון מוסרי.

אין אתם רוצים בפירוק הסוכנות - אם כי אתם חושבים שחיא כלי
שנחרקן מחכנו, - מפני חנוק הפוליטי בחוץ. גם סוכנות ריקה יש
לה ערך כלפי הממשלה הבריטית.

אנו רוצים לחסאר - אך לא כמעמד מדוכא... אין
אנו משתחפים בקונגרס, ואין לנו אפשרות להשפיע על כיוון החלטותיו.
יש לנו מפני כך חיכות להביע דעתנו במועצת הסוכנות.

עניתי לו שאני בעד שיוון מוסרי ומשום כך לא נוכל
לחסכים לדרישותיהם. גם הציונים אינם מחוויים חסיכת אחת. יש למשל
החזרתי. זוהי לא רק מפלגה, אלא השקפה עולם מיוחדת - השקפה דתית,
וחם רוצים לייצג את היחדות הדתית. לקונגרס זה יש לגם 100.000
בוחרים. ועם יצמרכו לריב על שני מקומות בהנהלת. מהי זכות חלא
ציונים, שהם ודאי נחוצים מחזורתי לדרוש יוחרץ בזכות חיוחם לא
ציונים? כלום בעד זה מגיע להם פרס?

הקסטר הסביר שקשה להם לעבוד בתסביך של נחיתות.

סובב הפעולת המשותפת דורשת שללא-ציונים תהיה הרגשת שיוון.

קדם שוב חזר על רעיונו, שהקבר מסובב. ביוחר זהו

לפרק את הסוכנות.

למחרת, במוצאי שבת, נחאפננו שוב. לאחר שהזרנו

שוב על חוויכות ועל בירור זכויות המיעוט דרשנו מהם שיגידו מי
הם המועמדים להנהלת.

לאחר כמה סרובים חודיע סוף סוף הקסטר על ספונת

מועמדים:

נויל לסקר - בלונדון, למחלקת הפוליטית.

ד"ר קרפ בניו-יורק - לארגון חלא ציונים.

נובומיסקי, בירושלים - בלי חיק.

ד"ר סנסור, ירושלים - בעליה וארגון.

ד"ר חכסטר - תחישבות.
יוליום סימון - בלי חיק.

וויינר סצי'חיה - לארגון, בלח חיק.

נורמן בנסביס - בלי חיק.

לאחר כסח חקרות פרטיות ואישיות חודעתי לחם שאין

אני יכול לחביא חצעה זו לחברי. כי אי אפשר לנו לרונן על חצעה

של שמונת.

נפרדנו בלא כלום - ולא נפגשנו יותר עד אחרי

חקונגרם.

ביום חמשי, ז' אלול (5 ספטמבר) קראו אותי לועדת

המינויים של הסוכנות. בראשה ישב סכס וורבורג מהסבורג, אחיו של

מליכב וורבורג מניו-יורק. דנו על מספר חברי החנהלה של חלא-ציונים.

וורבורג חציע 14 סנסור, חכסטר, קרפ, לסקי. אך בסרם פירשו חשמות

חודעתי שלא יעלה על חדעה לחוסיקף ללא-ציונים על חשלושה שחיו לחם

בסנחים חקודמות, ביחוד לאחר שחקונגרם חקסין אח מספר החברים הציונים.

כשספע וורבורג חודעה קטיגורית זו כינס אח חלא

ציונים ודרש סחם שיסחפקו בשלושה. ואו חחלים לחציע אח סנסור

וחכסטר בירושלים, וד"ר קרפ בניו-יורק. ואם כי לא חיינו מרוצים

סחקנרידם חחדש - לא רצינו לעשות מלחמה אישית, וחכסכסנו.

למען פיים אח לסקי שלא נכנס לחנהלה רצו לבחור

בו לנשיא חועד חסנהל או לנשיא חסועצת, אך לכך חחנגדנו, כי לא

רצינו שלסקי זה חחיה לו סשרח בסוכנות שחתן לו האפשרות להחערב

בענינים פוליטיים. ובחרנו במקומו אח חלורר מלצם.

ועכשיו חפרק חאחרון שבו אסיים - כניסתי אני

לחנהלה.

בקונגרס חאחרון לא עלה על לבי ולא עלה על לב

חחברים שאני אכנס לחנהלה. מפני סעמים אישיים זספני עבודתי

נחסחרות לא חעליח אף פעם רעיון כוח על לבי. וככסמוף חקונגרם

סצאתי עצמי בחוך חחנהלה חיתה זו אפחעה בשמילי - ואני בסוח,

בשביל חרוב חגדול של חברי חחסחרות. רק חבר אחד דרש מלכתחילה

את כניסתי - י. טבנקין. שאר החברים תתיחסו להצעה זו בשלילה
 כמוני. אולם כשתנסיון לקואליציה רחבה נכשל והעמדנו בפני הכרח
 לבחור הנחלת הנשענת רק על שתי מפלגות - ולשתי מפלגות אלה תיח
 אז רק רוב קטן בקונגרס - עלתה שאלת כניסתי. משה וקפלן, שהם
 היו הסועדים החדשים הששו - ובצדק - למצב הקשה שבו ימצאו, כי
 הית ברור שלוש המפלגות האופוזיציוניות - המזרחי, הרוויזיוניסטים
 וקבוצת ב' - לא יעמדו בפני שום אמצעים במלחמה נגד הנחלת
 הפועלים. הרגשתי אז חובה אישית כלפי חברינו בהנחלת לחיות
 אחם במצב קשה זה ולעזור לחם עד כמה שירי מנעת, אולם נכנסתי
 בהנאי - שלא אקבל שום תיק, שלא אעבור לירושלים ושאסאר לעבוד
 בהסדרות. תהנאי הזה נחקיים - אך לא הקטין את אחריותי בהנחלת.
 תייתי מוכרח יותר ויותר להכנס לענינים הפוליטיים, ואחר כך -
 גם לענינים הפנימיים של התנועה. כי ראיתי שאנו עומדים לפני
 חרס גמור אם מצב המלחמה ששרר בארץ ובתנועה בימי ^{רצח}משה/ארלוזורוב
 ימשך. ומה שנכנסתי יותר ויותר לענינים - ראיתי שתדברים אינם
 בסדר, ודורשים מאמצים גדולים לתיקונם. הכרתי גם יותר ויותר
 את הענינים הפוליטיים, וראיתי שהם דורשים טיפול רב.
 באתי בדברים עם כל המפלגות הציוניות לחקון המצב.
 וראיתי למסתוני ולפחדתי שאני אולי תאיש תיחדי בהסדרות הציוניות
 שיש אליו אימון מצד כל המפלגות, אפילו מצד מנחיגי הרוויזיוניסטים.
 דבר זה מבחילני. לשאח באחריות כזו בתנועה הציונית היא למעלה
 מכוח אנוש, בכל אופן למעלה מכוחותי. נכנסתי בהנחלת באקראי,
 באופן ארצי וזמני - ולא יכולתי להשאר בה באופן תמידי וקבוע, כי
 פירוש הדבר תינתקות מההסדרות. לי באופן אישי דבר זה בלתי
 אפשרי, לעזוב את ההסדרות למעשה היא בשבילי כמו לעזוב את הארץ.
 כמובן, גם התנועה הציונית אינה זרה לי, אולם מאוויי ושאיתותי
 העמוקים, קשרי הנפשיים והאנושיים, תיי הפרטיים והצבוריים, עולמי
 תאמתי באדם, ביחודי, בפועל, כבן ופננו, - הכל קשור עם ההסדרות -
 יותר נכון עם תנועת הפועלים הארצישראלית, ופחדתי - אם אשאר בהנחלת
 תגדל אחריותי בענינים ציוניים, אבלע בפעולה תהנחלת, ואקדע למעשה
 מההסדרות.

זה הית ניסוק אישי. לזה גוסף ניסוק ציבורי.

לרגל חוויכות על ת"ת, תסכס" ראייתי שדעות שונות מדעה כסת חברים
 איקרים לי וקרובים ביותר. לא בשאלת תסכסס גופא אלא בכל סכך
 תסאלות שלנו, גם כחנועת תפועלים וגם כחנועת חציונית, ראייתי ש
 שדרכי אינם לגמרי דרך כסת וכסת חברים שחם קרובים ביותר לכל
 חלך מחשבתי, כלומר רבים מאנשי הקבוצה תמאחר. לא תית איכפת לי
 למה תם תצביעו אחרת במסאל – לחנועת מותר גם לשנות. תית ברור
 שכאן נעטת מסנה כבר – אבל בלי כל קושי נפשי קיבלתי את תחברעת.
 ידעתי שעלי לתכנע לדעת הרוב, ולעשות מצרי תכל שתמסנת אשר הרוב
 עשה לא יתקטם כחנועתן אולם מחבירורים שהיו עד אז ואחר כך ראייתי
 שדרכי אינה דרך רבים מחברי. אני ראייתי לפני לא רק את תחזית
 תפנימית של רב-תמפלגות, ראייתי את תחזית-תמלחמת שבת עומר עכשיו
 תעם תיחודי, ראייתי את תחזית תערבית תקשת שבת עומר תפעלנו בארץ,
 ראייתי את תחזית תאנגלית ותכין-לאומית שבת עומדת תעולחנו תמדינית.
 ראייתי אפשרויות גדולות – וראיתי סכנות גדולות. וראיתי תכרת
 של ליכוד תחזית תפנימית. ראייתי גם אפשרות תליכוד תזה. ידעתי
 את תמפלגות ואת תיתן, אולם גם ידעתי שלא זבוטינפסקי, ולא תסורק,
 ולא תופרסקי תם תכות תעיקרי תממתי בציונות עכשיו – תוא חנוער.
 חנוער תיחודי תאין לו כל תקוה, כל עתיד, כל סיכוי בגולה –
 ותחלתו וגאולתו תיחידת תיא בארץ. במתז לא בתמסרות, ולא
 כחננונות, ולא בתמידות. רק מעטים יתחדו בכל אלת. עתידו
 של נוער זה תוא בעבודת. ומפני זה אני תפחד מתנוער, ומפני זה
 אנני מאמין בו, ואני כמות שאפשר לאחדו וללכדו למחנת חלוצי אחד,
 על אף כל תבדלי תדעות תאיריאלוגיים. אנו עומדים עכשיו בתקופת
 תחגשמת – ותאיריאלוגית אינה תכרעת. לי לא תשוב כל כך מת חושב
 תאיש – כי אם מת תוא עושה, מת תנא מוכרת ורוצה לעשות. וידעתי
 את כל תשימות תאיריאלוגיות, שלנו ושל אחרים, אולם בתוך תוכן
 ראייתי דבר – אחר תמשהף אל כולם בידעים ובלא יודעים – את תיי
 תעבודת. ומסום כך תמנתי – ואני מאמין – באפשרות של ליכוד א
 תכוחות, כי תחוכן תממשי, תחיוני של חציונות תמחגשמת, ביהוד
 בשביל חנוער, – ותנוער תוא תעיקר ותקובע – תיא עבודת עברית א
 בארץ. בזאת אני רואה את תחורת כולם – גם של חציונות שלנו וגם
 של תמוציאליות שלנו. ובעבודת עברית בארץ מוכרחים לתורות כולם –

ובעבודת יאחו חנוער שילך לארץ, וחתיים מפלגתו אשר חתיה. פו חיתה
שיסתי חסיד בהסדרות: כל עובר הוא אח וחבר, ואיחוד העובדים ב
בהסדרות אחת, במפלגה אחת, בהסכם אחד – הוא קודם לכל דבר אחר.
ההסדרות הציוניות אינה כמובן הסדרות עובדים,
אבל גם בא יש קשרי-גורל. יש חובן חברתי, אובייקטיבי לציונות
ההגשמת, ועל חובן זה אפשר לבנות חנועה מאוחדת. לחביא לידי
ליכוד מכוונות למרות חילוקי הדעות, מבלי לוותר במשחו על אמונתנו
ועל עיקרינו, לשיפך מחוך נאמנות קנאית לעיקרינו הציוניים וחסו-
ציאליסטיים – שהם חיינו חך – זו חיתה חדרך תיחידת שאני ראייה
ורואה. אולם כסת חברים, ודווקא מחסובים שבהם, ראו דרך אחרת –
לי אמנם לא חיה ברור ולא חיה מובן סחי חדרך האחרת, אבל הם לא
חשבו כסוגי. וראיתי שאין אני מדבר בשם ואין אני פועל בשם.
בשאי אדם פרטי אני יכול לדברולעשות מה שנראה לי לנכון. אבל
בשאי מדבר ופועל בשם הציבור אין אני יכול לעשות מה שאני רוצה.
כי אז אני פועל רק כשליח, ורק כשברור לי שרצון שולחי הוא רצוני,
ודעה שולחי היא דעתי – אני יכול לפעול ולדבר בשם. כמובן אין
מכרח שכל שולחי יחזבו כסוגי. בציבור יש דעות שונות. אולם בכל
ציבור קובעים אלה הסגלמים כחובם את חסוב שכצבור. סכל חגופים
שבבהסדרות ובמפלגה הקרוב לי ביותר הוא הקבוץ המאוחד. לא בכל
אני מסכים לו, וכמה מסעשיו בשנים האחרונות הם לא טובים בעיני.
קרובים לי גם חגופים האחרים אפילו חסומר הצעיר שאינו במפלגה,
אולם בקבוץ המאוחד נחגטמו רוב חסאזויים הקרובים לי ביותר –
ובכמה מחבריו אני רואה את התחגטמות של חספוס חסוכתר של פועל
אחודי.

ואם ביני ובין חברים אלה יש חילוקי דעות – לא
במסרה אמנם, אלא בדרך להגשמת אבל בחקופת ההגשמת חדרך היא הקובעת
חרי אין רואה עצמי כשליח הציבור.

אלו חיו שני חנימוקים אשר חמריצו אחי לחסחלק
סכל שליחות ציבורית למסך זמן ססוים, וקודם כל משליחות בהנחלת
הציונית.

ובאחד מימי חקונגרס (כמדומני בא' אלול – 30
באגוסט) נודמנו בחדרי כמה חברים: ברל כ., מבנקין, רמז, ברל

רפסור, זיאומת, בה שבע, ציולינג, בנקובר, משה שרתוק.

מסכרתי מדוע אין אני יכול לחסאר עוד בהנחלת.

ברל המכים למחצית דברי, — לחכנית הפנימית בהנועחנו, למסיות
של הקבוצ המאוחד, לחוסר ליבור ורצון לאיחוד בהנועחנו, וחביר
בקושי של חסארי בהנחלת. אולם — לדעתו — קרני אסון — ואי

אפשר לחליף אותי בהסדרות הציוניות בשום איש אחר, גם בשביל
הנחלת הפוליטיקה החיצונית וגם בשביל הנחלת הפוליטיקה הפנימית.
ולא תחנך עכשיו שום הנחלת ציונית בלעדי. גם החינוך הציוני של
ציבור הפועלים דורש את בניסוחי להנחלת. חיותי בהנחלת מוביר את
האחריות של ציבור הפועלים לענינים הציוניים. אולם אם התנועה
דורשת חסארי בהנחלת חכרתי אסון.

מבנקין אמר שיש אסון גמור. אם כי יש חלוקי דעות,
יש התחבטות בנוגע לדרך, אך לא נאגע אף פעם האסון, אפילו לא בימי
מזויכות הגדול על החסכם. והתנועה כולה נוסאת באחריות.
משה חוריע לי שכלעדי לא ילך להנחלת.

מהמזויכותים שחיו בינינו בשאלות חשונות ראיתי שוב —
שלא ספיתי. שיש חלוקי דעות בנוגע לדרך החשמה, וחגותי לחברים
שאני יכול ללכת בדרך שאני מאמין בתן כחייל אוכל ללכת עם אחרים
גם בדרך שנראית לי מופעית. ואקבל חסיד דעה חרוב, אך לחוליך
את התנועה אני יכול רק בדרך שאני מאמין. אך אבל איני יכול לגזור
על חברי שאינם מאמינים בדרכי.

דברי לא חועילו. יאעתי שהפעם יאית זה צעד מכריע.
אם כי באופן פורמלי אסאר גם אחרי קונגרס זה בתל אביב ובמזכירות
מועד הפועל של והתסדרות — אבל אם אחית בהנחלת אבלע כולי בחוך
הענינים הציוניים. אבל חברי לא ריחמו. התנועה לא ריחמה.
ולא חית בי כוח לעמוד בסני חלחץ האכזרי. ולחץ זה בא לא רק מחוך
סיעה הפועלים. זה חית כמעט לחצו ^{כל} של הקונגרס. אף פעם לא חרגתי
מועקת אכזרית כזו — ולא יכולתי שלא לחכנע. — — —

מיסים יראו אם צדקתי אני או צדקו חברי.

זוהי הפרשה האחרונה. ואם חיתם מבלנות לקרוא את

הסגילת תארוכת תזאת — תכתבו לי דעתכם אחם על כל הענינים האלה.

נשיקות אבא.

14.9.35. מו אלול תרצ"ה.